

Jeg tror, det vil have en gevaldig opmuntrende virkning rundt omkring i kommunalbestyrelserne, hvis vi fik et sådant instrument, og så kunne vi også slippe for den diskussion om, at vi ikke må indføre tvang over for kommunerne osv. Så får kommunerne et incitament og en opmuntring til ligesom at komme lidt op af sofaen.

Men der er mange andre måder, det kan finansieres på. Jeg nævnte f.eks. en værdistigningsafgift på handel med private ejendomme, så staten kan få en lille smule af de samfunds-kabte værdistigninger til at gøre gavn med, og der er mange andre muligheder. Men det, som for alvor er det afgørende, er, at vi må se at komme i gang, og det kan jeg jo sådan set blive ved med at gentage fra indlæg til indlæg, så det vil jeg så sige for sidste gang i dag.

Men jeg vil faktisk skrive til mine ærede kolleger boligordførere i næste uge og foreslå dem, at vi beder ministeren om at få lavet en behovsanalyse: Hvad har vi brug for af boligbyggeri i de kommende 20 år? Jeg var også inde på det i sidste runde. Så kan vi få nogle prognoser for, hvor der rent faktisk bliver bygget, hvad vi kan forvente, der bliver bygget med den nuværende lovgivning, nogle tal for, hvad der rent faktisk er behov for at bygge, kan vi tage en forespørgselsdebat om boligbyggeri på et godt grundlag, f.eks. til maj. Det er i hvert fald mit forslag.

Jeg håber, de andre boligordførere vil være positiv over for en sådan plan. Man kan jo mene, hvad man vil, om de enkelte ting, men jeg håber, man vil være positive over for en sådan drøftelse, for vi er nødt til at komme i gang, og jeg hører selvfølgelig gerne andre forslag til, hvordan det kan gøres. Men det, der ikke må ske, er, at Kristeligt Folkeparti fremsætter nogle pæne og gode forslag, og så sker der bare ikke mere. Det kan ikke være tilfredsstillende.

By- og boligministeren (Lotte Bundsgaard):

Nu har jeg jo tidligere i dag hørt, at hr. Keld Albrechtsen mener, regeringen sover i timen, men jeg kan fortælle hr. Keld Albrechtsen, at vi er faktisk ret vågne.

Den undersøgelse, hr. Keld Albrechtsen nu vil tage initiativ til at sætte i gang, er faktisk allerede sat i gang. På mit initiativ er der igangsat en undersøgelse, der skal vise, hvad boligbehovet vil være i de kommende 20 år, og hvordan vi kan sikre det antal boliger, så vi alle sammen får et godt sted at bo, også om 10 år. Det er nemlig regeringens målsætning, at alle i dette land får et godt sted at bo.

Nu er jeg ikke interesseret i, at vi skal tage en generel boligpolitisk debat under behandlingen af dette beslutningsforslag, men bare til hr. Keld Albrechtsens orientering: Undersøgelsen er sat i gang.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Det vil jeg meget gerne kvittere for, og jeg vil sige tak, fordi ministeren har taget det initiativ. Så kan jeg da rejse hjem til Jylland i eftermiddag uden fuldstændig at henfalde i pessimisme, for så er der da et udgangspunkt for en diskussion. Men det bestyrker mig kun i det synspunkt, at vi må have en debat senere på foråret her i Folketingssalen om det generelle boligbyggeri.

Jeg er enig med ministeren i, og det vil formentlig sikkert også mene, at en sådan debat ligesom ikke er omfattet af dagsordenen i dag, men et lille glimt af håb blev der måske tændt.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Ordføreren for forslagsstillerne, hr. Flemming Kofod-Svendsen.

Flemming Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg vil også gerne kvittere for, at der måske er lys forude, et lille håb om solopgang. Det ville jo være skønt.

Når jeg har lyttet til de forskellige indlæg, har jeg kunnet skrive »gode intentioner«. Flere gange har jeg kunnet skrive »ikke støtte«, andre gange kunne jeg skrive »ønsker at støtte«. Men det, jeg synes er opmuntrende, er den generelle erkendelse af, at vi har et låst boligmarked, fordi der mangler nogle boliger.

Forholdene har været omtalt i adskillige artikler i dagspressen. Undersøger man forholdene lidt nøjere, tror jeg, vi alle må erkende, at vi står i en mangelsituation, og det er min overbevisning, at nøglen til at løse det problem er at få en mobilitet. Adskillige mennesker over 80 år bor stadig i en meget stor bolig, som ikke er egnet for dem, men som ville være det for en anden aldersgruppe og en anden familietype, og så må vi give mulighed for, at de pågældende kan flytte. Det er det bedste for de pågældende, at de kan få en ældrevenlig bolig – nogle gange en egentlig ældrebolig, nogle gange en plejebolig, lidt afhængig af situationen – og samtidig får vi skabt luft, så vi kan få den nødvendige mobilitet. Jeg tror, der er en stigende erkendelse af, at det er nødvendigt.